

ΕΤΟΣ 67ον

16 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3446)

«ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΚΟΥΓΕ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ»

Ένας πολυάσχολος άνθρωπος επισκέφθηκε έναν άγιο έρημίτη. Ήθελε να ήρεμήσει λίγο από τό άγχος του και νά ζητήσει τίς συμβουλές του. «Εύηλογεΐτε», είπε χαιρετώντας τον. «Ήέρετε, έκανα πολύ δρόμο γιά νά έλθω έδω». «Κάθισε», τόν διέκοψε ό γέροντας, «και άσε με νά σοϋ βάλω λίγο τσάι». « Έχω σπουδάσει στό έξωτερικό...», άρχισε νά αυτοσυστήνεται ό επισκέπτης. « Άς πιούμε πρώτα λίγο τσάι», επέμεινε ό γέροντας. «Τώρα διευθύνω μιά μεγάλη έπιχείρηση», συνέχισε νά περιαυτολογεί ό ξένος. «Πιστεύω ότι τό τσάι θά σάς άρέσει», είπε ό έρημίτης, συνεχίζοντας νά γεμίζει τήν κούπα τοϋ επισκέπτη του. «Μά έσείς τήν ξεχειλίσατε, πάτερ» παρατήρησε ένοχλημένος ό ξένος. «Κι έσύ μοιάζεις μ' αϋτήν τήν ξεχειλισμένη κούπα», άπάντησε τότε ό σοφός γέροντας. « Άν δέν άδειάσεις λίγο από τό έγώ σου, πώς θά άφήσεις νά στάξει μέσα σου κάτι από τά λίγα πού ξέρω;».

Πώς γινόμαστε χωρητικά δοχεΐα τοϋ Πνεύματος;

Οί μαθητές τοϋ Χριστοϋ ήταν συγκεντρωμένοι στό ύπερῶν έχοντας άδειάσει από κάθε είδους αϋτάρκειες, αϋτοαναφορές και ύπερβολικές αϋτοεκτιμήσεις· και περίμεναν όχι άπλῶς νά «στάξει» μέσα τους κάποια σοφή συμβουλή, αλλά νά γεμίσουν μέ τή χάρη τοϋ Άγίου Πνεύματος. Ό Χριστός τοϋς είχε πεί νά καθίσουν στήν Ήερουσαλήμ και νά περιμένουν τήν «έπαγγελία» τοϋ Πατέρα του, δηλαδή τό νά ένδυθοϋν «δύναμιν έξ ὕψους». Φυσικά δέν ήταν μόνο οι λίγες μέρες μετά τήν Άνάσταση και τήν Άνάληψή του πού τοϋς έτοίμασαν, γιά νά δεχθοϋν και νά «χωρέσουν» τόν Παράκλητο. Ή διάπλησή τους σέ σκεϋή χωρητικά τοϋ Άγίου Πνεύματος πέρασε από πολλή στάδια: Τρία χρόνια είχαν μαθητεύσει κοντά στόν κορυφαίο Διδάσκαλο αλλά και πρότυπο τής κενωτικής ταπεινώσης. Ή πίστη τους «έσαλεύθη» ζώντας τά συγκλονιστικά γεγονότα τοϋ Πάθους του· και παραλίγο νά τοϋς «καταφάγη τό τής άπογνώσεως σκότος» και νά βιώσουν τόν «τρόμο τοϋ κενοϋ», βρίσκον-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1-11)

Ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσεὶ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμενα γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέροις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνήλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλοῦντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλοῦντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

τας κενό καί τό μνημεῖο, πού περιεῖχε τὴν ἐλπίδα τους. Ἄνεκτησαν ὁμως τὴν πίστη τους σ' Αὐτόν ψηλαφώντας τον καί συντρώγοντας μαζί του μετὰ τὴν Ἀνάστασή του· καὶ ἔμαθαν ἐπιτέλους νά μὴν καυχῶνται καί νά μὴ στηρίζονται σέ τίποτε ἄλλο «εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» καί «ἐν τῇ Ἀναστάσει του».

Ἔτσι ἔγιναν τὰ πιό δεκτικά δοχεῖα, ἔτοιμα νά ξεχειλίσουν μέ τὴν «ἐξ ὕψους δύναμιν» τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἦταν μιά ἀπρόσωπη ἐνέργεια, ἀλλὰ τό «πλήρωμα» τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καί ἐκεῖνο πού ἐνίσχυε τὴ δεκτικότητά τους ἦταν ὅτι «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό»· εἶχαν ὁμόνοια καί ὁμοφροσύνη. Ἄν ὁ πρῶτος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, εἶναι ἡ ἀγάπη, τότε εἶναι φυσικό ὅτι Αὐτό δέν μπορεῖ νά σκηνώσει σέ ἀνθρώπουσ πού δέν εἶναι πρόθυμοι νά ἔχουν «τὴν καρδίαν καί τὴν ψυχὴν μίαν» (Πράξ. 4,32).

Ἡ προετοιμασία μέ τὸν Νόμο

Ἄν ὁμως καί ὅσοι Ἑβραῖοι δέν εἶχαν προλάβει νά γνωρίσουν τὸν Χριστό, δέν εἶχαν καμία δικαιολογία, γιὰ τό ὅτι βρέθηκαν ἀπροετοίμαστοι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Θά ἔπρεπε νά τοὺς εἶχε προετοιμάσει τό διπλὸ νόημα τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐορτῆς. Ἀφενὸς ἐκαλεῖτο «ἐορτὴ τοῦ θερισμοῦ»· γιορταζόταν ὁ θερισμὸς τῶν καρπῶν· καὶ ὅπως τό αἰσθητὸ δρεπάνι θερίζε τὰ στάχυα, ἔτσι καί τό

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζί οἱ Ἀπόστολοι εἰς τό ἴδιο μέρος. Καί ἔξαφνα ἦλθε ἀπό τόν οὐρανόν βοή, σάν νά φυσᾷ δυνατός ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τό σπίτι ὅπου ἐκάθοντο. Καί παρουσιάσθησαν γλώσσες σάν φλόγες φωτιᾶς νά διαμοιράζονται εἰς αὐτούς καί νά κάθεται εἰς τόν καθένα μία, καί ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον καί ἄρχισαν νά μιλοῦν ἄλλες γλώσσας καθώς τό Πνεῦμα τοῦς ἔδινε δύνάμιν λόγου. Κατοικοῦσαν δέ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό κάθε ἔθνος ὑπό τόν οὐρανόν. Ὅταν ἔγινε ἡ βοή αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καί ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι, διότι ὁ καθένας τοῦς ἄκουε νά μιλοῦν τήν δικήν του γλώσσαν. Καί ἐξεπλήσσοντο ὅλοι καί ἐθαύμαζαν καί ἔλεγαν μεταξύ τους, «Δέν εἶναι ὅλοι αὐτοί πού μιλοῦν Γαλιλαῖοι; Πῶς συμβαίνει λοιπόν νά τοῦς ἀκούμε ὁ καθένας μας εἰς τήν δικήν μας μητρικήν γλώσσαν; Πάρθοι καί Μῆδοι καί Ἑλαμίται καί οἱ κατοικοῦντες τήν Μεσοποταμίαν καί τήν Ἰουδαίαν καί τήν Καππαδοκίαν, τόν Πόντον καί τήν Ἀσίαν, τήν Φρυγίαν καί τήν Παμφυλίαν, τήν Αἴγυπτον καί τά μέρη τῆς Λιβύης, ἡ ὁποία ἐκτείνεται πρὸς τήν Κυρήνην, καί οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ῥωμαῖοι καί Ἰουδαῖοι καί προσήλυτοι, Κρῆτες καί Ἄραβες, τοῦς ἀκούμε νά μιλοῦν στίς δικές μας γλώσσες διά τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἅγιο Πνεῦμα «ἠκονημένον ἐφίπτατο», κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, ἔτοιμο νά θερίσει μέ τόν λόγον τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, πού θά πίστευαν στό ἀποστολικό κήρυγμα, καί νά τίς προσφέρει ὡς μεστωμένους καρπούς στόν Κύριον τοῦ ἀγροῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄφετέρου τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς γιορταζόταν ἡ ἀνάμνηση τῆς παράδοσης τοῦ Νόμου ἀπό τόν Θεό στόν Μωϋσῆ ἐπί τοῦ ὄρους Σινᾶ. Αὐτή τήν ἡμέρα λοιπόν ἐκκέει ὁ Θεός στούς μαθητές του τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ ἴδιος Θεός Λόγος, πού ἔδωσε τόν Νόμον στόν Μωϋσῆ, στέλνει τώρα τόν Παράκλητον στούς μαθητές του· τότε ἔδωσε τόν «τύπον καί τή σκιά τοῦ γράμματος», τώρα στέλνει τό πλήρωμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τό πρῶτον σημάδι αὐτῆς τῆς Θεοφάνειας ἦταν «ἦχος σάν βοή σφοδροῦ ἀνέμου, πού κινεῖται μέ ὀρμή καί βιαιότητα». Αὐτό τό σημάδι θεϊκῆς δυνάμεως βεβαιώνει, κατά τοῦς ἐρμηνευτές, ὅτι τίποτε πλέον δέν θά μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στή δύναμιν τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος. Τό δεύτερον σημάδι ἦταν οἱ διαμεριζόμενες στόν καθένα γλώσσες σάν φλόγες πυρός. Ἡ φωτιά ἔχει ἀφενός φωτιστική ἐνέργεια, ἀφετέρου δέ καυστική· φωτίζει αὐτούς πού θέλουν νά πιστέψουν καί νά ὑπακούσουν στόν Θεό, καί κατακαίει κάθε τι ἐγωιστικό πού «ἐπαίρεται» καί ἀντιστρατεύεται τό σωτήριο θεῖον θέλημα.

16 Ἰουνίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Τύχωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος Κύπρου.

Ἦχος: — – Ἐωθινόν: — – Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, ν΄ 12.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Ἰουνίου, τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μτ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

Πρῶτο καί ἀπαραίτητο δῶρο

Εἶναι συγκλονιστικό ὅτι τό πρῶτο πού κατέκαυσε τό πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἦταν ἡ σύγχυση τῶν γλιωσῶν, δηλαδή ὁ καρπός τῆς ἐγωιστικῆς «τόλμης τῆς πυργοποιίας». Ἡ πρώτη ἐμφανής ἐκδήλωση, πού μαρτυροῦσε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι «ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου», ἦταν τό χάρισμα τῶν γλιωσῶν. Αὐτό σημαίνει ὅτι καί τό πρῶτο ἐμφανές δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς ἀνθρώπους ἦταν ἓνα «μεταφραστικό κέντρο», μέ τό ὁποῖο δινόταν στόν καθένα ἡ δυνατότητα νά ἀκούει στή γλῶσσα του τίς θεῖες ἀλήθειες. Ὁ Παράκλητος, ἐπομένως, πρὶν ζητήσει ἀπό ἐμᾶς νά γίνουμε κωρητικοί τοῦ φωτός καί τῆς χάριτός του, ταπεινώθηκε, «ἐκένωσε Ἐαυτόν» καί ἔγινε πρῶτα Ἐκεῖνος «κωρητός», καταληπτός καί προσιτός στήν ἀνθρώπινη διάνοια τοῦ καθενός, μιλώντας μας στήν καθημερινή μας γλῶσσα.

Εὐκαίτια ἡ συνεργασία ποιμένων καί ποιμαιομένων, ὥστε μέ «κενωτικές» ἐνέργειες ἀμφοτέρων νά θεραπευθεῖ ἡ τραγική ἐκκλησιαστική παθολογία, πού ἐκφράστηκε μέ τήν ὀδυνηρή ρεαλιστική διαπίστωση τοῦ μακαριστοῦ π. Ἰωάννη Ρωμανίδη: «Σέ ἐκκλησίασμα τριακοσίων ἀτόμων, πέντε μόνο κατανοοῦν τί τεκταίνεται ἐκεῖ». Ἔτσι θά ὑπάρχει ἐλπίδα νά «καινουργῆται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.π. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδίκτυου: www.apostoliki-diakonia.gr